Почтову належитість оплачено гуртом.

Ч. 20–21. (39–40.) Коломия, пятниця за 1 і 15. жовтня 1926. Рік II.

Голос Дяків

Адреса Редакції й Адміністрації: **КОЛОМИЯ, вул. Міцкевіча 51.**

Незалежний, аполітичний, безпартійний становий часопис.

Виходить 1 і 15. дня кождого місяця.

Передплата:

В КРАЮ:

Цілорічно . . . . 6·00 зл.
піврічно . . . . 3·00 „
чвертьрічно . . . . . . 1·50 „
За границею річно . . . 2 доляри або їх вартість в иншій валюті.

Чекове конто П. К. О. в Варшаві ч. 152.951 (аж до відкл. замкнено).

Ціна сего примірника **50 сот.**

Дяки вчера, нині і завтра.

Наколи глянемо в недалеке наше минуле, то зараз побачимо, що наші дяки поруч священства відогравали колись велику ролю в культурно-просвітному розвиткови українського села. Ми бачимо, як то вони, крім виконування своїх церковних обовязків дають, як народні учителі першу освіту нашим дітям в народних школах. Нині хиба вже майже кождому українському громадянинові відомо, що навіть наш найбільший поет Тарас Шевченко побирав також початкуючу науку в дяка.

Наколи розглянемося ще дальше, то мусимо рішучо признати, що творцями многих наших побутових, історичних і сатиричних віршів та української вертепної драми були також дяки. Вони то ще навіть як школярі, або як їх тоді звано — *„бакалярі“*, *„дяки пиворізи“* жили близько народу, переймались його душею, інтересами, мовою, одним словом цілим його життям та списували те все в формі ріжних віршів і прози, що ще й до нині переховалось і в нашій літературі займає належне місце.

Отже, як бачимо з повисше сказаного наші дяки занимали в свойому часі досить поважну позицію не лише в церковному, але також і в суспільному життю нашого народа. Вони положили також і свою цеголку під будову нинішної культури й просвіти на Українській Землі.

В межичасі але історичні події склались так, що дяків, як учителів заступлено иншими людьми, які з дяківством не мали нічого спільного, а недавні ще дяки-учителі вже силою факту опинились лише при церкві, яка від тепер стає їх одиноким полем праці.

Загально сказавши, дяк від сего часу перестає вже бути культурно-просвітним мотором на селі, бо з усуненням його з учительської посади відібрано йому значну частину його доходів і поставлено його (головно тут в Галичині) в скрутне матеріяльне положення, з яким він вже майже від непамятних часів ще й до нині бореться.

Такий стан річи а надто байдужність деяких представників нашої церкви причинились в межичасі до того, що дяківський стан перестав на загал нормально розвиватися, почав затрачувати, а радше присипляти свою творчу силу, одним словом не дійшов до того культурно-просвітного ступня, на якому повинен був нині знаходитися.

Всякі спроби („Дяковський Гласъ“ і т. п.) ідейних і сильних духом одиниць з дяківських рядів — визволитись з матеріяльної нужди та поправити загал дяків реальними культурно-просвітними шляхами до властивої мети, зістали будьто політичними подіями (світова війна), будьто ворогами розвитку дяківського стану (сими послідними посередно й безпосередно) спаралїжовані.

Такий, прямо безнадійний стан тревав аж до весни 1925 р. себто до часу, коли оголошено конкордат Риму з Польщею. Хотяй сам конкордат, крім своєї прилоги А, уступ III. де є сказано, що Польська Держава згідно з XXIV. арт. нинішного конкордату признає католицькому Костелови (sc. також церкви — прим. ред.) річне вивінуванне катедральних хорів і нисших костельн. (sc. також церковних — пр. ред.) урядовців в квоті 63 298 зл. не дає нічого конкретного дякам, то все таки він відограє дуже важну ролю в їх економічно-соціяльному життю, бо дав притоку до цілком справедливої й рішучої борби дяків за наділення їх ерекціональною землею.

В сій борбі, яка розпочалася памятного дня, се є 1-го цвітня 1925 р. під могучим прапором „Голосу Дяків“ і яка триває ще й до нині, здобули дяки вже дуже богато важних позицій, з яких на першому місці можна поставити оці:

1) Дяки своїми численними резолюціями та меморіялами спонукали польські державні чинники до того, що вони справою дяків заінтересовались та питання наділення їх ерекц. землею взяли під належну розвагу.

2) В сей самий спосіб зискали дяки для себе також прихильне становище Сойму й Сенату при ухвалюванню виконавчого закона до конкордату.

3 Своїми численними резолюціями й меморіялами виєднали вони відповідні розпорядки церковних верхів, нормуючі сяк-так тимчасове наділення дяків ерекцін. землею.

4) Своєю борбою та її дотеперішним вислідом поставили дяки справу свого матеріяльно-соціяльного положення на такому фундаменті, на якому вже в найблизшому майбутньому мусить повстати величавий будинок дяківської долі.

5) Вони своєю теперішною борбою започаткували нову епоху в Історії Дяків і стали вже (на жаль не всі — пр. склад.) такими каменярами красшої дяківської долі, про яких грядучі покоління з великою пошаною будуть згадувати.

6) Своєю клясовою свідомістю й солідарністю в борбі за свої права здобули дяки собі свойого рода повагу й пошану навіть серед своїх противників і стали добрим прикладом для не зорганізованих ще селянських мас.

(Продовження буде).

Перша Ґалерія Образів П. Т. наших Співробітників появиться в формі додатку в слідуючому числі „Голосу Дяків“.

РЕДАКЦІЯ.

Досить облуди!

(Відповідь „Дяківським Відомостям“ до ч. 10 (16) з 1926 р.)

Чоловік, чуючи нераз спір, чи сварку між сусідами, з котрих завсігди один шукає собі зачіпки, хотівби зараз вмішатись в те й стати по стороні справедливости, але по думці пословиці „Де двох беться, там третий користає“ завсігди здержується від такого кроку. Але наколи напасть одної сторони зачинає перебирати мірку, то чоловік тоді в імя етики та в імя справедливости мусить відповідно зареаґувати, так, як се в нинішній справі має місце. На пр. „Дяківські Відомости“ вчепились нашого **незалежного** орґану „Голосу Дяків“ як репяк кожуха та давай цілком безпідставно обкидати його болотом, безглуздно критикувати й тим самим вводити роздор в карних рядах дяків. „Дяківські Відомости“ так смішно поводяться, неначеб они все розуміли, все знали і т. д. і т. д. Дуже смішним виглядає також і те, що „Дяківські Відомости“ кричать, що наш орґан „Голос Дяків“ не є компетентний орґанізувати Дяківську Делеґацію до Варшави, а смішне воно тому, бо якраз ніхто инший, як лише „Голос Дяків“ має до сего найбільше право, а то тому, бо під його прапором згуртовані майже всі українські дяки в межах польської держави між якими — як бачимо з його дописів — знаходяться якраз найкрасші і найсвідоміші одиниці дяківського стану, які разом з „Голосом Дяків“ є одинокими вірними й щирими оборонцями дяківських інтересів. Отже „Голос Дяків“ є централею орган. ідеольоґії дяківського стану й як такий має виключне право не тільки на орґанізування й висилку згаданої Делеґації, але також установлення навіть способів борби за красше завтра дяків.

Чому то „Голос Дяків“ не противився висилці І. Делеґації до Варшави й нічого не казав, коли то „Дяківські Відомости“ оголосили грошеву збірку на се, й з якої до нинішного дня ще не виправдались? Не тому „Голос Дяків“ не противився висилці тої Делеґації до Варшави, що він її сам устами свойого редактора Вп. Івана Волошина на Конґресі Дяків у Львові 1925 р. запропонував, але тому, що се було в інтересі загальної справи дяків. Мене дивує, чому „Дяківські Відомости“ тримали сей розпорядок церковних влад в тайні, який нібито признав дякам по 5 а паламарям по 3 морги ерекц. ґрунту, та про який є бесіда в їх 10 ч. з 1926 р.? Чому „Дяківські Відомости“ не писали про се давно? Чому вони не говорили, що вже є потрібний розпорядок та щоб дяки вже спокійно позакладали собі руки та чекали на манну з неба? Чому вони сю ніби тайну аж тепер виявляють і зраджують?

„Дяківські Відомости“ писали свойого часу, що напрям ґазеті надає не редактор, але хто инший; се — як бачимо — є вірна правда, а найкрасший приклад сего бачимо таки в „Дяківських Відомостях“ де їх редактором й дописувачами дійсно кермує якась невидима, дяківському станови ворожа рука, бо чейже сам дяк, чи прихильник дяків не сіяби роздорів в рядах товаришів-дяків.

„Дяківські Відомости“ чваняться, що вони є одинокою становою часописсю дяків. Хто, але до-

кладно їх читав, той зараз переконається, що вони своїм змістом знеохочують дяків м. и. до орґанізаційної праці, до оборони своїх прав і т. д. Їх кличем є: „все малчать і паслушать“. Вони люблять писати про уніформи, папафії, іспити, грамоти й тим подібні під теперішну пору з причини загальної нужди для дяків цілком неінтересні й нехосенні речі. Дальше вони мають дуже велику приємність атакувати наш **незалежний** орґан „Голос Дяків. Любять голосити кличі, що тільки вони виратують дяків з нужди, але щоби дяки були лише покірні й „гречні“, бо мовляв „покірне телятко дві мамі ссе“. „Дяківські Відомости“ не признають дякам вже від 4—8 гектарів ерекц. землі, але лише вже по 5 морґ. і то ще „хто знає“. Чи не є се знеохота дяків до праці над поправою своєї долі?

Що такого розпорядку не було й тепер може нема може послужити хотяйби й те, що декотрі оо. парохи наділили своїх дяків не по 5, але по 17 морґів ерекц. землі. Другим важним доказом на се є слідуючий дослівний відпис письма краковецького Деканального Уряду до Орґанізації Дяків краковецького деканату, а саме:

„Ч. 34. До Хвальної Орґанізації Дяків на руки П. Т. Григорія Шумського в Великих Очах.

На письмо Хвальної Орґанізації, внесене на руки підписаного дня 24. мая 1926 р. в справі обдаровання дяків ерекціональним полем, доноситься, що підчас збору деканального та справа зістала обговорена і остаточно рішено ожидати в тїй справі ухвали Всесвітлої і Високопреподобної Епископської Консисторії.

За уряд деканальний краковецький:

о. А. Котис, декан.

В Гнийницях, дня 28. мая 1926 р.“

Отже не може бути правдою те, що „Дяківські Відомости“ про дану справу пишуть. Чейже Деканальний Уряд знавби про такий розпорядок, а надто не бувби вийшов розпорядок Перемиського Владики, приказуючий оо. парохам і завідателям парохій перемиської епархії наділити **тимчасово** своїх дяків певною скількістю ерекціон. землі, а наколиб такий, чи подібний розпорядок дійсно істнував, то для нас дяків булоб тоді ясне як на долони, яке то становище занимають деякі церковні верхи супроти нашого матеріяльного питання хотяй правна вартість такого розпорядку булаб лише тимчасова Ми в такому випадку мусілиб конечно з цілою силою пари взятись до борби за наше істнування, за наше красше завтра й від наших справедливих домагань ані одного кроку в зад не робити. Наколи такий розпорядок викроїв нам з 8 гектарів (около 16 морґів) тільки 5 морґів ерекц. землі і то лише тоді як церква сих 5 морґів для свойого дяка купить, то нам абсолютно нема що надіятись на яку небудя поміч з боку наших церковних влад. Ми мусимо за всяку ціну й то як найскорше — поки ще не запізно — вислати свою Делеґацію до Варшави, щоб та постаралась там о те, щоб в виконавчому розпорядку до закона про земельну реформу, була така клявзуля, яка — на випадок скривдження дяка його церковною владою — давалаб йому повне право внести відклик (рекурс) до світських державних інстанцій, так як се вже наш **щирий** орґан „Голос Дяків“ нераз нам в послідних числах згадував. Отже куймо свою долю поки час, бо красше наше завтра залежить лише від нас самих

„Дяківські Відомости“ ширять цілком свідомо байдужність і неохоту до орґанізаційної праці а наколи десь-колись напишуть щось про те, що повинні, то тільки для того, щоби відвернути чуйність і увагу дяків від того, що вони лукавять. Зрештою зрозуміле, що „Дяківські Відомости“ инакше робити не можуть, бо їх ціль і їх інтерес не годяться з метою й інтересами дяків.

„Голос Дяків“ натомість є нашим одиноким **незалежним** орґаном і як такий може отверто стати в обороні наших подоптаних прав. Длятого ми мусимо з цілою рішучстю відперти всякі безпідставні напади на него, звідкиб вони й не були. Ми мусимо тямити, що наш **незалежний** орґан є нашою твердинею, нашим прибіжищем та що всяка орґанізаційна праця без него булаб не мислима.

Старицький Лука.

На нинішній ілюстрації бачимо знова одного з многих наших ідейних і визначних, першорядних Співробітників в особі Вп. Луки Старицького, дяка в Знесіню коло Львова.

Писемні праці нинішного нашого Вп. Співробітника відзначаються обєктивністю, отвертістю, ширшим знанням і докладною орієнтацією в теперішній економічно-соціальній борбі дяків за красше своє завтра.

Він народився 1874 р. в Малій Вишенці, городецького повіту, де Його пок. батько Константин був через 40 літ дяком. В 1889 р. пішов Він на дяківську науку до Ставропігійської Бурси у Львові, де після чотирolітної праці зложив з відзначенням поступом кваліфікаційний дяківський іспит. Після сего помагав нинішний наш Вп. Співробітник Свойому батькови в виконуванню дяківських обовязків через **один** рік, се є до часу, в котрому обняв посаду дяка при церкві св. апостолів Петра й Павла у Львові. Тут мусів Він дуже боротись з нуждею, холодом і голодом, бо місячна платня в квоті 14 австр. К. і дещо з доходів абсолютно не вистарчало на удержанне навіть одної особи. Ввиду сего перенісся Він звідси до Знесіння на дяківську посаду, але й тут мусів боротися через 4 роки з такими самими обставинами, бо ціла рокова ціна виносила заледво 100 корон, а доходи були дуже слабонькі. Се все спонукало Його до відкриття Свойого власного склепу, який є тепер головним жерелом удержання Його цілої родини (8 осіб) й який Він до нині для доброго прикладу другим а для власного добра провадити.

В 1914 р в наслідок загальної мобілізації покликано Його до війська, де зараз таки четвертого дня як „політично підозрілого“ арештувано й перевезено до Талерґофу, з відси до Ґрацу а з Ґрацу після 5 місячної тюрми до Відня. Тут пересидів Він в тюрмі через 3 роки, після чого засуджено Його за „Hochverrath“ (злочин головної здради) **на кару смерти**, якої одначе, завдяки Всевишньому в наслідок помилування чи амнестиї не виконано.

В 1817 р. пішов Вп. невинний Мученик на італійський фронт, де перебув аж до упадку Австрії.

Після світової заверухи вернув він знова на Свою давну посаду до Знесіння, де остає й до нині та мимо сего, що в Свойому життю перебув таку тернисту дорогу як прикладний член дяківського стану бере живу участь в борбі за красшу долю дяків.

Нехай сей надзвичайний гарт духа, велика сила волі та неподатливість в борбі за істнування нашого нинішного Вп. Співробітника, будуть дороговказом ще многим нашим дякам, які сидять собі спокійно з заложеними руками тай чекають, самі не знають на що...

В „Голосі Дяків“ працюють найповажнійші одиниці дяків зі всіх трех діецезій. Вони є прецінь мозґом цілого орґанізму наших дяків і як такі хиба найкраще знають, що нас всіх дяків болить і якого ліку на дану недугу треба, підчас коли в „Дяківських Відомостях“, яких теріторією є лише львівська діецезія, діється цілком щось противного. Наколиб львівським „Дяківським Відомостям“ удалась їх робота, то за який місяць-два виходилиб другі такі „Відомости“... в Перемишли, а потому треті в Станиславові. Тоді малиб ми аж три фарисейства замість одного, і тоді певно грозилаб нам загибель.

Отже Впп. Товариші-Дяки, не позвольмо звести себе на бездорожжа! Бережім і тримаймо сильно в руках прапор нашого одинокого **незалежного** орґану „Голосу Дяків“, бо се є одинока наша зброя, якою маємо собі промостити шлях до красшого завтра! Не забуваймо, що наш перший щирий орґан „Дяковскій Гласъ“, редаґований свойого часу бл. п. Г. Полотнюком, катедр. дяком в Станиславові та Вп. Іваном Майбою, теперішн. дяком в Ярославі, також тому, що не мав сильної матеріяльної піддержки та зрозуміння з боку самих дяків на потіху нашим ворогам, а хиба не на славу нам дякам — мусів упасти.

Впп. Товариші-Дяки! ми мусимо всі як один стати рішучо в обороні нашого орґану „Голосу Дяків“, бо хто шкодить йому, той шкодить нам, той топче наші святі права, наші справедливі домагання та наші людські почування.

Між нами **не сміє бути** тепер ані одного такого, який би **зараз, раз в рік** не поспішив бодай з такою маленькою лептою, як 50 сот. на фонд своєї рідної преси і в сей спосіб не положив цеголки під **могучу твердиню дяків**, бо хибаж кождий з нас знає, що се буде великим доказом, що ми свідомі сего, яке велике значіннє й вагу має преса взагалі, а станова зокрема. Ми мусимо помочи й то негайно, наколи хочемо разом з культурним світом йти вперед, здобути собі належні права та повну пошану серед людий.

Г. Ш.

Вирівнуйте всі залеглости, присилайте передплату до кінця с. р. та задаток на Календар на 1927 р., бо в противному випадку не зможете взяти участи в дяківському Льосуванню дня 16. падолиста 1926 р.! Учасником сього Льосування повинен бути кождий П. Т. Пренумератор „Голосу Дяків“. — Виграна припадає завсігди на того, хто її найменше сподіється!...

ЗАЛІЩУК КОНСТАНТИН. II.

був дяк і дґ. в Чорнокінцях Вел.

ЧИ НЕ ТРАҐЕДІЯ?

(Продовженнє)

Дня 2. лютого 1926. р. около пів до 3. години в ночі прибув я до Станиславова. Позаяк до рана було ще около 6 годин остав я в почекальни, бо пійти куди переспатись не було за що.

В почекальни було людей повно, були також і наші бідні, але славні Гуцули, які йшли десь на лісові заробітки. Не бракло також і кількох наших священиків, які лише покрутились сюди туди, сіли на фіякра тай поїхали десь доночовувати. В почекальни остались лише самі бідаки тай я, а проче, що було заможнійше удалось туди, де було вигіднійше, себто мабуть до готелю наніч. В куті на лавці сиділа якась молода, дуже заплакана женщина й тримала на руках цілком нагу дитину, яка — як я пізнійше довідався — щойно перед трема днями прийшла на Божий світ.

Її обступила товпа цікавих, випитувала дещо й реготалась. Наколи й я приступив до неї та спитав про причину її горя, она мені відповіла таке: „Я тамтого року віддалася й жила лише кілька місяців з чоловіком, який працював як столяр в одній столярни в Станиславові. Нам було добре хотяй ми були бідні. Я також досить заробляла, як була здорова, але сталось велике нещастя: чоловік захорував, треба було ратувати, все пішло, що було заощаджене на лікарів і ліки а чоловік таки помер. Я пішла потому в службу й служила аж передвчера прийшла на світ в шпиталі ся дитина. З шпиталю нині мене прогнали та сказали, що я цілком здорова. Тепер сиджу тут в тій почекальни й не знаю, що маю з собою почати. Не маю, що їсти ані в що дитину завинути. Здається, що треба буде з голоду гинути, бо чуюся дуже хорая до праці цілком неспосібна“. Мені стало дуже жаль тої безрадної жінки так, що я купив склянку чаю для неї й кусок хліба, за що вона бідна дуже щиро мені подякувала. „О Боже! подумав я собі“: на що тих бідаків на світі? О люде без сердець, Чому не поможете в біді, але регочетеся з нещасливої людини. Від кого ви такий приклад соб берете? Чи може від ваших душпастирів...?

Нарешті дочекався я ранку й удався около девятої години до Епископської палати, де застав уже богато священиків і світських людий. Зачалась авдієнція, насамперед пішли священики потім світські люди, а на самім кінци я.

Заким прийшла черга на мене то була вже 2. година сполудня. Приходжу до Преосьвященого даю меморіял і чекаю. Після перечитання Преосвященний зачав мене випитувати, о що властиво ходить, що о. Ольшанський мене віддалив зі служби й то так в короткому часі, бо до трох місяців після обняття парохії. Я оповів все як слів і представив також загальну велику нужду всіх дяків, не пропускаючи й того, як то декотрі свя-

щеники знущаються прямо над своїми дяками та просив Преосвященного, щоб взяв Дяків бодай почасти в оборону.

Преосвященний сказав мені, щоби я був спокійний, бо він ніколи не допустить до того, щоби мені заподіяно кривду й що я остану на дяківській посаді дальше в Чорнокінцях Великих. Я урадуваний тим відїхав до дому, не жаліючи ані труду ані коштів, які я поніс з власної кишені.

Десь в Сирному Тижні поїхав і о. Ольшанський до Преосвященного. Я тим дуже втішився, бо думав, що аж тепер моя справа вияснится.

Але о. Ольшанський вернувши зі Станиславова, де бавив цілий тиждень, не згадує мені про мою справу ані слова. На проповіди в Мясопустну Неділю сказав він людям, що був у Преосвященного, який приобіцяв приїхати по Великодних Святах до Чорнок. Вел. на місію і т. д. а про мене ані чичирк.

Десь на тижни заявився вже новий дяк Олекса Боґуш з Голгоча й почав годитися до служби Я запрошував його до себе, але він не хотів прийти. Ходив радше по селі, виспівував, хвалився перед людьми, що він дуже порядний дяк, яких на світі мало. Але наколи відїхав і дістав відповідного листа від дяків скальського деканату, то вже більше не приїздив до моеї парохії.

Бачучи, що моя справа не дуже то добре стоїть, так як мені Преосвященний приобітцяв, знова їду 16. марця 1926 р. до Станиславова. Того дня о третій год. пополудни допущено мене на авдіенцію, де мені Преосвященний сказав так: „Таж я зним (з о. Ольшанським — прим. ред.) тут обговорював ту справу й він мені сказав, що проти Вас не має нічого. Я думав що він мене послухае й Ви більше не будете потребували сюди їхати, але наколи так, то Ваша справа буде рішена на найблисшій Консисторській Сесії й вас проте все повідомить ся урядово. Їдьте до дому й будьте спокійні, бо я не допущу до того, щоби Вам зроблено кривду“.

Я знова вернув з великою надією до дому й очікував уже рішення на письмі, але на дармо. Десь в пятім тижни Великого Посту чую, що ходить кілька моїх ворогів ночею по хатах і збирае підписи, що люди нібито не хотять мене мати в селі дяком. Люди гонили їх спід своїх хат, але вони почаписувал сами, що хотіли. О. Ольшанський виписує їм меморіял, а вони відписують на нему сами пару сот людий і з тим меморіялом їде двох лизунів з села до Преосвященного до Станиславова. На сю брудну подорож мала піти навіть певна частина гроший, зібраних в селі на „Рідну Школу“.

Конець в слідуючому числі.

Організаційне життє.

Варяжський і белський деканати.

Протокол Збору Дяків варяжського й белзького деканатів, який відбувся дня 5. цвітня 1926 р. в Варяжи, в домі місцевого дяка Вп. Мусія Павла. Присутні: Всеч. о. Степан Ґаук, парох Варяжа і Впп. Дяки:

1) Олександер Гнатюк, дяк з Угринова 2) Петро Щитинський, дяк з Довжвева 3) Григорій Луцик, дяк з Жужеля 4) Іван Шутовський, дяк з Белза 5) Павло Кравчук, дяк з Тудоркович 6) Семен Дмитерко, дяк з Нинович 7) Яким Шаварський, дяк з Костяшина 8) Іван Луцик, дяк з Опільска 9) Степан Ситник, дяк з Осердова 10) Трофим Валах, дяк з Угринова 11) Володимир Петришин, дяк з Цеблова 12) Павло Мусій, дяк з Варяжа 13) Павло Хома, дяк з Городища 14) Іван Гресюк, дяк з Теляжа.

На зборі не явилися й своеї неприсутности не оправдали оці Дяки: Впп. Теодор Багнюк з Гільча, Микола Сич з Лісок, Григорій Хмарук з Хороброва, Кіндрат Кучерка з Нисмич, Роман Тинка з Ульвівка, Андрій Томашівський з Городилович, Іван Андрухів, з Переводова, Микола Сенишин з Себечева й Дяків Андрій з Перемислова.

Збір відкрив Вп. Олександер Гнатюк. Він заявив м. и. що Впрп. о. декан Михайло Карпяк з причини слабого здоровля на збір не прибуде й передав відного привдання до збору. В сему оправданню каже Впр. о. декан, що хотяй небуде лично на зборі то одначе з гори солідаризуеться зі всіма дяківськими слушними постулятами та обіцюе кождого часу і в кождій хвили всюди їх попирати, бо дяки працюють тяжко й віддають всі свої сили майже безкористно для добра церкви й Українського Народу.

Предсідником збору вибрано Всч. о. Степана Ґаука а писарем Вп. Петра Щитинського, дяка з Довжнева.

Всеч. о. Ґаук повитав з бравих щирими словами своеї прихильности та візвав їх до орґанізації і осную̆вання Повітового Комітету Дяків.

1) Протокол з послідного Збору Дяків відчитав Вп. Петро Щитинський.

Він забрав опісля голос та подав зібраним до відома, що становий часопис „Голос Дяків“ ч. 5. з р. 1926. взивае всіх дяків всіх трох дієцезий, щоб у власному інтересі, за всяку ціну використали 94. арт. закона з дня 28. XII. 1925. про земельну реформу, який звучить: „Рада Міністрів, на внесок Міністра Рільних Реформ, предложений в порозумінню з Міністром Віроісповідань й Просвіти, видасть подрібні постанови, зазначуючі спосіб перебрання й парцеляції дібр т. зв. „мертвої руки“ а то згідно зі змістом тт. 3, 5 до 9 арт. XXIV. умови з Апостольською Столицею, ратифікованої законом з 23. 4. 1925. (Dz. Ust. R. P. Nr. 47. poz. 324.) В точках 3, 5, до 9, повисше згадованого арт. — як подає наш орґан „Голос Дяків“ є беседа про маєткові права і ревініикацію (відібрання) ерекціональних дібр та максимум посідання їх духовенством. Отже як видимо, що з повисшого дяки повинні скористати в їх тяжкій боротьбі, а з окрема для справи матеріяльного забезпечення дяківського стану. В тій цили скликано саме оцей Збір Дяків, на якому мається підписати відповідні Хв. Ред. „Голосу Дяків“ запроектовані резолюції та вислати їх до всіх інстанцій, поданих в згаданому числі „Голосу Дяків“, а саме: 1) до Епископського Ординаряту, 2) до п. Президента Міністрів, 3) до Мініст. Рільних, Реформ 4) до Мініст. Віроісп. і Просвіти, 5) до Українського Клюбу Послів у Варшаві

Повисший внесок Збір приняв одноголосно до відома й підписав згадані резолюції, та припоручив Вп. Петрові Щитинському вислати їх негайно до згаданих інстанцій.

3) Ухвалено, щоб кождий дяк складав річно 50 сот. на ріжні організаційно - адміністраційні видатки Декан. Виділу Дяків та візвано всіх присутних до вступлення в члени т-ва „В.П.Д.“ в Перемишли.

4) Касовий Звіт за 1925 рік зложив Вп. Щитинський й виказав доходу 12 зл. а розходу 11. зл. 71. сот.

5) Збір домагається, щоби Польське Правительство приняло гр. кат. дяків на державний етат.

6) Збір домагається, щоби гр.-кат. дяки побирали $1/3$ часть загальної вартости за всі церковні треби.

7) Збір домагається, щоби всі богослуженя й церковні треби відбувалися з дяком, а не без дяка, як се декуди ще водиться.

8) Збір домагаєтьсь введеня Службової Прагматики для дяків перемиської епархії.

9) Збір взиває всіх Впп. Дяків - Українців до передплати свойого станового час. **„Голосу Дяків“**, який щиро боронить дяківські інтереси. Опісля забрав голос Вп. П. Щитинський, який м. и. піднис, що як риба без води, так кожда орґанізація та її стан не може бути без свойого орґану, дальше, що кождий дяк навіть найбіднійший повинен передплачувати свій становий **незалежний** орґан „Голос Дяків“, з которого довідається про все, що для него є хосенне й потрібне.

10) Збір взиває всіх дяків варяжського і белського деканатів, котрі не прибули на нинішний збір, щоб негайно після принятя до відома сего протоколу надіслали свої оправдання.

Вп. Гнатюк Олександер, пятнуючи всіх байдужних дяків сказав також кілька слів гіркої правди про свойого бувшого ученика Вп. Миколу Сича, тепер дяка в Лісках, к. Белза, котрий ніколи не явиться на зборах і не бере жадної участи в орґанізаційному життю, чим шкодить не лише собі, але й загальній справі дяків. Він не може тут складати вини на свойого пароха, бо в тій парохії є священик правдивим наслідником Христа, й такого дяка, що бореться за поправу своєї долі не переслідує так, як се многі священики роблять. Ввидусего Вп. Гнатюк взиває всіх таких байдужних дяків, щоби радше опорожнили дяківські посади ніж шкодили загальній дяківській справі, бо на їх місце прийдуть инші люди, які не відмовляться від праці. Тут поставив за добрий приклад Вп. Трофима Валаха, дяка без посади в Угринові, котрий завсігди приходить на збори, дає членські влкадки й одним словом бере як найбільше живу участь в орґанізаційному життю дяків.

11) Вп. Кравчук Павло вносить, щоби дяки відбували свої зібрання в тім часі, коли священики відбувають свої деканальні соборчики.

12) Вп. Гнатюк Ол. заявив, що скличе І. Деканальний Збір Дяків до Угринова на власний кошт і просить всіх присутних, щоби на сей збір прибули; день збору подасть до відома в нашому часописі „Голосі Дяків“ і листовно.

Зібрані дякують щиро Вп. Гнатюкові за щирість, тішуться, що діждуться першого збору дяків в свойому деканаті та бажають, щоб всі дяківські орґанізатори в сліди Вп. Гнатюка вступили.

Вп. Гнатюк вносить, щоби Вп. Петро Щитинський виготовив меморял до Впрп. о. дек. Корняка, щоб в інтересі нашої церкви своєю компетенцією й своїм авторітетом вплинув на підчинених собі священиків, щоб они зараз відступили свім дякам певну скількість ерекційного ґрунту — аж до остаточного полагодження сего питання.

Всес. о. Ґаук заявив, що дуже радо вище згаданий внесок всіма силами попре, позаяк переконався, що домагання дяків є слушні та що дяки за свою вірну службу не мають забезпечення перед голодовою смертію.

Вп. Петро Щитинський упросив Вп. Луцика Григорія, дяка з Жужеля, щоб він як делеґат белського дек. скликав слідуючий Збір Дяків напізнійше 10. мая с.р. до „Народного Дому“ в Белзі.

14) Вп. Кравчук Павло вносить, щоби всі дяки пізнали свою орґанізацію й старались плекати між собою солідарність та не шкодити один другому, так як се на превеликий жаль у нас ще тут і там діється.

Петро Щитинський вносить, щоби відпис протоколу відбутого Збору Дяків переслати до Всесв. Еписк. Ординаряту в Перемишли, до Деканального Уряду та до Хв. Редакції „Голосу Дяків“ в цили помищення його на сторінках нашого незалежного орґану.

Тому, що ніхто з зібраних не забирав голосу, сконстатовано, що дневний порядок вичерпаний і Збір закрито з піснею „Достойно єсть“...

В Варяжи, 5. квітня 1926.

Предсідник: о. ҐАУК, парох в Варяжи.

Писар: ПЕТРО ЩИТИНСЬКИЙ, дяк і вдґ. в Довжневі.

Лемко, дяк з Короснянщини.

Час!

Час Товариші, час..., вже великий
Надійшов час і неначе „государ“
Взиває дяків, щоб бодай раз на два роки,
Видали свій **Перший Календар,**
На рік тисяч девятьсот двацять семий,
Щоб показати світови, що ми живемо
Й за красше завтра ся упімнемо.
Силою волі і свідомости,
Бож в нас здоровий є дух і воля,
Як коваль — каменяр... збудуєм мости
Й „неудоліють іх врата адова„.
. . . .

Час мине скоро і не вернеться,
Не зважаючи, чи вже готовий
Матеріял, який нам пригодиться
В календар двацять семий рік новий.
Щоб так не сталось, як з шематизмом,
На рік тисяч девятьсот двацять шестий,
Тож ради Бога: всі з геройзмом
Спішім, як один... діло довести!
Заохотити один другого,
Щоб тих три „злоті“ в задаток слав,
Як „Голос Дяків“ не збудив того,
Котрий ще й нині так твердо заспав.

Як що є такий, що йму байдужна
Дяківська справа і його стан,
Організація є й'му не „нужна“
„Я... собі — каже: господар, пан!“
То нехай знає, що час прийшов,
А з ним також і життє нове.
Хто ходить „люзом“ ще не дійшов
До своєй мети — і не дійде.
Час Товариші! зоря високо
На небі блестить, до нас сміючись —
Час вже протерти заспане око
І до роботи негайно братись.

Не зволікати ані хвилини,
Бо час „государ“ не буде ждати,
Забере скоро днину по днині
І ми останем знова без дати.
Ковалі кують... а каменярі
Вкладають камень крайугольний,
Надійшли теслі — ну а столярі
Також не будуть собі бездільні,
Лиш матеріялу доставте много:
Там з Лемків, Бойків і Гуцульщини
І не питайте: „буде що з того?“
. . . .

А будьте певні що підвалини
Найлішші: грубі, сильні, сукаті.
З всіх місцевостий, й ріжного рода,
Звеземо зараз, щоб не чекати,
До Коломиї, Дяків Города,
Дадуть нам спромогу вознести хату —
Замок, твердиню..., буде се велич
Зрілости нашої й поступу знання
Лиш все вперед, разом, солідарно
До мети йдімо рамя об рамя.
. . . .
. . . .

Ну ж до роботи поки ще час!
Бо, може колись за пізно буде
Семя дяківська взиває нас!
Чейже і доля весельша буде.
Лиш в одно всі труди, в одно всі сили,
Й думку прямуйте в організацію,
„Всьі й вся“ будуть знами числитись.
Й певно признають, що маєм рацію.
. . . .
. . . .
. . . .
. . . .

Нехай не буде, ані одного такого дяка, який не бувби пренумератором свого незалежного оргáну „Голосу Дяків", бо тільки через незалежну пресу й оргáнізацію здобувається належні права!

Лежайський деканат.

Збір Дяків лежайського деканату відбувся дня 22. квітня 1926 р. в Лежайську, на котрому ухвалено й принято одноголосно предложити всім інстанціям поданим в 5. ч. „Голосу Дяків" резолюції в справі наділення гр.-кат. дяків ерекціональним ґрунтом на основі заключеного конкордату між Польським Правительством а Апостольською Столицею.

Надто Збір ухвалив віднестися до місцевого Деканального Уряду з просьбою, щоби він на найблисшому соборчику вплинув на підчинених собі парохів та завід. парохій, щоб сі зараз передали в тимчасове посідання й уживання дякам по кілька моргів ерекц. ґрунту, т. є. до того часу, доки справа визінування дяків ерекц. ґрунтом не зістане остаточно вирішена

На тім збір закінчено й протокол підписано.

Лежайськ, дня 22. квітня 1926 р.

Предсідник: ДЗЯМА ОНУФРІЙ, дяк і дг. в Залісю.

Писар: ЛАЗУКА ДМИТРО, дяк в Міротині.

Заліщицький деканат.

Збір Дяків заліщицького деканату відбувся дня 16. марта 1926 р. в Торськім при співучасти 15 дяків.

Зібрані ухвалили й приняли одноголосно резолюції по думці 5. ч. „Голосу Дяків" та зараз вислали їх до всіх інстанцій, поданих в тімже числі.

Торське, 16. марта 1926 р.

За Тимчасовий Орґаніз. Комітет:
Польовий Іван, дяк в Садках, Ліщинський Володимир, дяк в Мухавці, Івасів Василь, дяк в Устечку, Максимець Василь, дяк в Кулаківцях, Маковецький Михайло, дяк і дг. в Печарни.

Унівський деканат.

Збір Дяків унівського деканату відбувся дня 9. II. 1926. р. в Уневі, на котрому ухвалено й принято такі резолюції:

1) Збір взиває всіх дяків, щоб вписувались до всіх своїх станових товариств.

2) Збір домагається, щоб „Дяківські Відомости" платила за них церква, бо дяки мають вже свій **незалежний** становий орґан „Голос Дяків".

3) Збір взиває всіх дяків, щоб всі як один стали пренумераторами свого **незалежного** орґану „Голосу Дяків та солідарно гуртувались під його прапором.

Писар: МОСКВИГИН ІВАН, дяк і дг. в Лоні.

Мушинський деканат, позір!

Збір Дяків мушинського деканату відбудеться дня 28. жовтня 1926 р. о 9. год. рано в селі Криниці, в домі місцевого дяка, на котрий то збір всіх Впп. Товаришів-Дяків та Всес. оо. Парохів сего деканату запрошується.

Ті Впп. Товариші, які є передплатниками нашого орґану „Голосу Дяків", повинні обовязково повідомити про сей збір також тих Впп. Дяків, які ще до нині не беруть участи в нашому орґанізаційному життю й не читають свого орґану, та відповідно вплинули на них, щоб на нинішний збір конечно прибули та своєю співпрацею дяківські бoєві ряди скріпили.

За Тимчасовий Комітет:

КОШЛА ІВАН, дяк і дг. в Тиличи.

КОБАНІЙ ЛЕВ, буз. дяк і дг. в Лосім.

Примітка Редакції: На Впп. Членів „Тимчасового Комітету" накладається обовязок, всіх тих дяків, які ще нині сидять з заложеними руками, конечно втягнути до орґанізаційної праці та спонукати їх до негайної передплати свого **незалежного** станового органу „Голосу Дяків".

Яворівський повіт, позір!

Збір Дяків яворівського повіту відбудеться дня 18. жовтня 1926 р. о 1. год. сполудня в читальні „Просвіта" коло Гірної Церкви, на котрий то збір всіх Впп. Товаришів-Дяків запрошується.

Порядок дня:

1) Подання директив в справі скріплення орґанізації Дяків. 2) Обдумати проєкт полагодження конфлікту між „Голосом Дяків" а „Дяківськими Відомостями". 3) Висилка II. Делеґації до Варшави. 4) Наділ Дяків ерекц. ґрунтом взагалі і під осінні засіви. 5) Справа Служб. Праґматики для дяків.

Хто з важних причин не міґби на збір прибути, той мусить рішучо свою неприсутність оправдати.

Яворів, дня, 20. IX. 1926,

МАСЮК ОЛЕКСАНДЕР
дяк і Голова Виділу П. К. Д. в Яворові.

ЩЕПАНСЬКИЙ ЕВСТАХИЙ,
дяк і писар Виділу П. К. Д. в Рогізній.

Переґрупування емеритів до висшої платні.

На основі розпорядку Ради Міністрів з 20-го мая с. р. зістали державні (цивільні й військові) емерити (спенсіоновані перед днем 1. жовтня 1923 р.) переґруповані до висшого щебля платні з тим, що ріжниця їх емеритури має бути вирівнана від дня 1. жовтня 1923 р.

Тому, що поодинокі інстанції, асиґнуючі побори емеритам, тої ріжниці їм не признали, хиба лише на спеціяльну індивідуальну просьбу, повинні дотичні емерити негайно внести відповідні подання через свою зверхню владу, чи команду о переґрупування їх до висшого щебля платні й вирівнання даної ріжниці.

Се поміщуємо тут тому, щоб ті наші Впп. Пренумератори-Дяки, які є державними емеритами використали сей розпорядок для свого добра.

Такі подання можна писати на половині аркуша канцелярійного паперу по слідуючому зразку:

D o

(тут належить подати назву своєї зверхньої влади чи команди)

w

(Місцевість)

Do tamt. l. (тут належить подати число, день і рік документу, яким спенсіоновано петента)

Odnośnie do rozporządzenia Rady Ministrów z 20. maja 1926. upraszam uprzejmie o przegrupowanie mnie do wyższego szczebla płacy i o wyrównanie różnicy uposażenia emerytalnego, począwszy od 1. października 1926.

(Підпис)

..................*dnia*..........*1926*.

Зі світа.

Союз народів. Недавно принято Німеччину як **сталого** члена до Ради Союза Народів. Се свідчить, що Німеччина нині вже є така сильна, що з нею, хоч не хоч мусять числитись та що й в Раді С. Н. не могли без неї обійтись. Польща також дістала місце в сій Раді, але **нестале**, бо лише на 3 роки.

Радянський Союз. Тут мають відбутись незадові наради з найвизначнійших радянських політиків над тим, як повести тепер заграничну політику, коли Німеччина вступила до Ради Союза Народів. Рад. Союз заключив на днях з Литвою договір невтральности, який по думці польських політиків, є небезпечною для Польщі.

Німеччина, вже як сталий член Р.С.Н., жадає: 1) скасування антантської військової контролі над собою. 2) Дозволу на реорґанізацію німецької поліції. 3) Забрання антантських військ з Надренії 4) Віддачі країни Саари та 5) звороту всіх тих країв, над якими Німеччина панувала перед війною. На се все Франція почасти годиться, бо Німеччина прибіцяла її за се добре заплатити.

Японія не вдоволена з французько-німецкого зближення. Страйк углекопів триває дальше. Переговори уряду з робітниками розбиваються. Щоб боронити своїх інтересів в Китаю, післала Анґлія туди близько 30 воєнних кораблів.

Америка задумує постягати всі свої воєнні довги від європейських держав. Она каже, що наколи сі держави мають гроші на воєнні приготування, то мусять мати звідки й довги повіддавати.

Франція дуже вдоволена, що відносини між нею а Німеччиною почали направлятись.

Італія дивиться кривим оком на французько-німецке зближення, бо боїться, щоб Франція не дала своєї згоди на прилучення Австрії до Німеччини. Вона навязує за те тіснійші відносини з Анґлією.

Польща. Недавно був тут амер. фінансіст проф. Кемерер, щоб провірити господарський стан Польщі та здати потому американським банкам звіт, чи й на яких умовинах можна позичити Польщі гроший. За таку працю заплатила Польща Кемерерові 2 міліони амер. долярів, мимо сего, що ще не знати, чи Америка позичить гроший, чи ні. Дотеперішний уряд подався до димісії. Сойм не буде розвязаний. З причини радянсько-литовського договору панує в Польщі невдоволення.

Всячина.

Єгипетські пророцтва. На египетських пірамідах-памятниках учені вичитали страшні пророцтва. А треба знати, що піраміди сі поставлені тисячі літ перед Христом. Пророцтва ті говорять що 1928 рік буде роком революції, анархії, голоду й від того року пічнеться найстрашнійша, світова війна, яка буде тривати вісім літ, то є до 1936 року. Важною буде дата 11. червня 1927 р., бо від того дня світ почне хитатися, аж поки дня 24, мая 1928 року вибухне світова війна. Причиною тої війни буде Туреччина а центром Єрусалим. Цілий світ зруйнується й наступить цілком инша перебудова світа, на иньших, нових підвалинах устрою і настане вічний мир. А вірять в ті пророцтва тим більше, що найдено також дати вибуху світової війни й закінчення її, є там дати ще инші, які пророкували вихід Жидів з Єгипту, Народження Христа, початок нової цивілізації і т. д. А позаяк ті всі дати вірно сповнилися, длятого вірять, що сповняться також пророцтва, які страшать нас страшливими війнами від 1928. до 1936. року.

Чи не людська темнота? Темнота народу є не тільки по селах, але й по містах, а навіть у Львові. Минулого тижня розійшлася по Львові чутка, що при вул. св. Зофії відновився „чудесним" способом образ Богоматери в мешканню одної сторожихи. Хоч не було наймеьшого сумніву, що образ став яснійшим тому, що його вичище о з порохів, на вулиці стали збиратися товпи народа. В справу вмішалася польська церковна влада й перенесла образ до костела св. Миколая, де почало робитися ще більше збіговиско. Сходився народ не тільки зі Львова, але й з подальших сторін краю. Польські церковні достойники зачинають тичасом відворот з тої справи, але коли прояснитися в темних головах товпи — Бог знає. В справу повинна вмішатися цивільна влада і викрити виновників обманства. За подібне обманство в селі Кривчицях під Львовом покарано вже свого часу одного сватка 3-літною вязницею.

Який буде 1927 рік? Американський дослідник погоди Герберт Джувен каже, що рік 1927, подібно як 1816, зовсім не буде мати літа. На цілій північний кулі того року будуть неврожаї з причини зимна і всі держави зарядять, як підчас війни, великі ощадности в харчевих запасах, щоб ратувати населення від голодової смерти. Джувен стверджує, що на північних океанах ідуть ті самі зміни, які в 1816 р. Вони остуджуються вже пять літ все більше наслідком зміни морської струї і через те середня температура північної Америки обнизилась на кілька степенів. В часі найблизшої зими великі филі зимна захоплять цілу північну Америку і перетреають ціле літо, так що сонце не багато поможе. Зимно походить від величезних мас зимної води, що зачинають переливатись з Північного Ледоватого Океаму до Океанів Атлянтійського і Тихого і дістануть ся аж до рівника. Тому, що природа любить робити ученим завсігди на перекір, літо в 1927 р. може бути як найкрасше.

Яка буде погода в осени? Німецька метеорольоґічна стація заповідає, що вересень зачнеться гарною погодою, потім будуть дощі, зимно, около 10-го знову тепло а навіть горячо. В другій половині вересня, від 15. го 30-го переважно тепло, гарна погода й аж при кінци місяця дощ та холод. В жовтни від 1-го до 5-го зимна погода, потім холод і дощ. Від 8-го до 15-го гарна погода й тепло, потім дощі і знову погода аж до 28-го жовтня. Під конець місяця студінь з причини дощу та вітру і перший сніг. В листопаді переважно погода, часами зимні дощі, під конець сніги.

Еміґрація до Канади. Як відомо Канада потрібує більшого числа рільних робітників і тому канадійський уряд в порозумінню з двома транспортними товариствами стягає з ріжних европейських держав людий, охочих до рільної праці. З Польщі прибуло в першій половині цього року около 6.000 іміґрантів, з того поверх 4.000 Українців, які осідають головно в західних провінціях Канади.

Чи не сором тим, що залягають передплатою й припинюють через те розвиток свого незалежного органу !!?

400-літний ювілей европейської преси. Дня 27. вересня 1526 р. якраз перед 400 роками появився **перший часопис**, редаґований оборонцями европейської культури перед турецькою небезпекою, позаяк Турки тоді посувались через Угорщину на Захід Европи й нищили по дорозі всі культурні її здобутки. Сей часопис називався „Дневник" і мав 8 сторін. Він звертався до цілого християнського світа з просьбою о поміч проти турецької небезпеки. В 83 роки потому появився **перший німецький** дневник: „Relation aller für nemmen (vornehmen) und gedenkwürdigen Historien etc." (1609), а в сто літ **перший французький** дневник.

Новинки.

Зміна назв міст на Радянськ. Україні. На Україні перемінено такі назви міст та місточок: **Артемовск** замісць Бахмут. **Вірноленінск** замісць Миколаїв. **Зіновевск** замісць Єлисавет. **Красноград** замісць Костянтиноград. **Краснодар** замісць Катеринодар. **Первомайск** замісць Ольвіополь. **Сталіно** замісць Юзовки.

Важне для еміґрантів до Злучених Держав. Американські власти оповіщують, що лікарські оглядини їд, чих до Зл. Держав будуть від тепер відбуватися в ріднім краю еміґрантів а не як досі на Еліс Айленд. Цей прозпорядок входить в життя для Польщі від 1. вересня 1926 р.

Мотилі живуть без голов. Французька Академія Наук переглядає цікаві розсліди над мотилями, які поробив монах Кабуе підчас свого побуту на острові Мадаґаскарі. Цей монах обтинав голови мотилям, та старався їх далі удержувати при життю. При тім він відкрив, що мотилі без голов довше жили, як мотилі з головами.

Відкриття карлів білої раси в Австралії. Німецький природник Айдельберґ відкрив у глубині Австралії село замешкане самими білошкірними карлами. Ростом вони не висші як 1 30 м. Мешкають у низеньких хатках з очерету або в печерах.

Лік проти малярії. Трох німецьких вчених винайшли по десятилітних спробах протималяричний лік, котрий не тільки що краще може заступити досі уживану хиніну, але цілковито вбиває бацилі малярії. Досі малярія була страшним ворогом Европейців у горячих краях, тому винахід цего ліку буде мати далекосягле значіння.

Великий землетрус в Італії. На острові Ліпарі мали місце сильні землетруси. Ізза сильного потрясення землі завалилося, або зістало ушкоджене понад 400 домів. Населення втікло зі своїх помешкань і цілу ніч перебуло під голим небом.

Гармата що стріляє на 250 км. Французький часопис „Авенір" помістив недавно статтю п. з. „Німеччина готовиться до відплати". У тій статті пишеться, що в Німеччині винайшли електричну гармату, котра стріляє на 250 клм. До цеї гармати винайшли також новий вибуховий матеріял, що може викидати стрільна ваги 60.000 кґ.

Курс на управителів церковного хору на основі рішення Еписк. Консисторії в перемишли з дня 23 серпня 1905 р. ч. 4759 відкривае дня 1. падолиста 1926 р. **Володимир Мастикар**, дяк, дяко-учитель і управитель хору в Потеличи, пч. в Місци. Зголошення мають бути потверджені через свій Парохіяльний Уряд. На відповідь мусить бути долучений почтовий значок за 20 сбт.

Хв. Головному Виділови „В. П. Д." в Перемишли до відома.

Оцею дорого прошу в імени цілого Збору Дяків краковецького й яворівського деканатів, щоб Хв. Головний Виділ в Перемишлі зволив якнайскорше скликати Звичайний Загальний Збір Дяків перемиської Епархії до Перемишля й уложив дневний порядок Збору.

ШУМСЬКИЙ ГРИГОРІЙ
дяк і дґ. в Великих Очах.

Відозва.

Хто в П. Т. наших Пренумераторів не склав річників „Голосу Дяків" й може нам відпродати 4., 5., 13 і 15. числа сего часопису з 1925. та 1 і 2. числа з 1926рр. нехай про се до 20 с. м. повідомить нашу Редакцію.

Ілюстрований Дяківський Календар на 1927 р.

Кождий дяк повинен не лише сам прислати задаток 3·05 зл. на **Дяківський Календар на 1927 р.**, але зібрати також якнайбільше покупців з поміж своїх парохіян, щоб в сей спосіб спопуляризувати теперішний загальний розвиток дяківського стану та виробити йому належну повагу й пошану серед громадянства. В сему Календарі буде крім важних дяківських, господарських і громадських справ також богато цікавих річей зі світа з відповідними ілюстраціями.

Кождий дяк, який пришле задатки на 10 Календарів дістане для себе один Календар даром.

РЕДАКЦІЯ.

II. Ліста Учасників Великого Льосування „Голосу Дяків"

що відбудеться дня 16. падолиста 1926 р.

61) Вп. Буртняк Юрко, дяк в Іванівці, 62) Вп. Сабатюк Теофіль, дяк в Свершківцях. 63) Вп. Сухий Семен, дяк в Тиряві Сільній. 64) Гандяк Тимко, дяк в Волі Н. 65) Вп. Мастикар Володимир, дяк, ух. і дґ. в Потеличи. 66) Вп. Сеньків Григорій, дяк в Волосатому. 67) Вп. Чорниш Іван, дяк в Чернилеві. 68) Вп. Доатвінський Калістрат, дяк в Корсові. 69) Вп. Чуфус Федор, дяк в Старуни. 70) Вп. Лозинський Іван, дяк в Кривенькому. 71) Вп. Мойса Микола, дяк в Ілинцях, 72) Вп. Пелих Микола, дяк в Костельниках. 73) Вп. Белзюк Василь, дяк в Будзанові, 74) Вп. Данилович Семен, дяк в Сенечалі. 75) Вп. Лзданай Микола, дяк в Викотах. 76) Вп. Качор Василь, дяк і ух. в Цикові. 77) Вп. Пільх Стефан, дяк в Лютовисках. 78) Вп. Савурський Андрій, дяк в Зарубинцях. 79) Вп. Зубрицький Микола, дяк в Головську. 80) Грабар Стефан, дяк в Elisabeth N. Y. America. 81) Вп. Радик Дмитро, дяк в Лодині Дол. 82) Вп. Станько Йосиф, дяк в Коровниках. 83) Вп. Войтків Гаврило, дяк в Ніврі. 84) Тилішак Василь, дяк в Ракївци. 85) Вп. Мрозек Войтіх, дяк, ух. і дґ. в Ванївці. 86) Вп. Вапенський Андрій, дяко-учитель в Lansford Pa America 87) Вп. Пруц Микола, дяк в Завадці. 88) Вп. Андріїшин Андрій, дяк в Коршеві· 89) Вп. Романчич Василь, дяк в Березові Серед. 90) Вп. Юркевич Іван, дяк в Торговиці. 91) Вп. Ленюк Пилип, дяк в Тяжеві. 92) Пицик Микола, дяк в Стежниці. 93) Вп. Бачинський Йосиф, дяк в Базарі к. Чорт. 94) Вп. Олексюк Юрко, дяк в Олешкові. 85) Вп. Ґец Володимир, дяк у Ваньковї. 96) Вп. Петричка Дмитро, дяк в Модричи. 97) Вп. Данилюк Іван, дяк в Саджавці. 98) Вп. Пасіка Михайло, псаломщик у Войславичах на Волині. 99) Вп. Пишняк Василь дяк в Команьчи. 100) Вп. Дзундза Василь, був дяк в Ріпянці. 101) Вп. Канак Михайло, дяк у Винятинцях. 102) Вп. Баран Тома, дяк в Копитові. 103) Вп. Гаврилюк Дмитро, дяк в Стебнику. 104) Вп. Борух Ілля дяко-учит. в Coaldale Pa, Америка I. 105) Вп. Сполітакевич Василь, господар в Хороброві. 106). Вп. подруга бл. памяти Цаповича Івана, був. дяка в Велліжи. 107) Вп. Савчук Йосиф, дяк в Волосковолі (Волинь). 108) Вп. Тимчук Герасим, дяк в Старих Кутах. 109) Вп. Когут Антін, дяк в Joungstown Ohio (Америка). 110) Вп. Микитин Микола, дяк в Бережниці Корол.

Дальше буде!

II. Український Ярмарок в Станиславові

відбувся в днях від 3-го до 7-го жовтня 1926 р.

Повідомлення.

П. Т. Працьовники, які вже поприєднювали **„Українському Верховинцеви"** по 5 пренумераторів будуть наразі поіменно оголошені в слідуючому числі Хв. орґану „Голосу Дяків".

Завважується, що на першому місці стоїть тут гуцульське село **Красноїля** косівського повіту, яке вже в короткому часі дало **„Українському Верховинцеви"** 30 пренумераторів. Тут слід подати, що культурно-просвітний рух сего села є на такому ступні розвою, що воно без сумніву в недалекому майбутньому стане **Піемонтом цілої Гуцульщини.**

Тепер славні Верховинці **Бойківщини й Лемківщини**, не дайте себе завстидати, присилайте негайно нам пренумераторів та покажіть, що ви також зумієте постаратись о те, щоб і ваші горді гори пишались своїми Піемонтами культурно-просвітного розвитку!

Редакційна Колеґія „Українського Верховинця"
Коломия, вул. Міцкевича ч. 51.

Привіти й признання „Голосови Дяків" та його всім П. Т. Співробітникам надіслали:

Вп. Когут Антін, дяк в Joungstown, Ohio (Америка)
Вп. Любий Юрій, дяк і дґ. в Городниці.
Вп. Когут Юрко, дяк і дґ. Бобрівниках.
Вп. Ґрижак Михайло, дяк в Нижневі.
Вп. Слободян Прокіп, дяк в Княждворі.
Вп. Радковський Йосиф, дяк в Ґермаківці.
Вп. Брожин Тимотей, дяк в Бахові.
Вп. Сеньків Григорій, дяк в Волосатому.
Вп. Марунчак Михайло, дяк в Михалевичах.

Редакція складає Впп. Пренум. найсердечнійші подяки за Їх щирі привіти й признання для неї, бо вони додають й сили й охоти до дальшої праці для загального добра дяківської справи.

Місяць жовтень є місяцем української книжки. Кождий учасник Українського Ярмарку в Станиславові повинен вертати домів з закупленими українськими книжками!

На фонд преси зложили:

Вп. Тимчук Гарасим, дяк в Старих Кутах — 1 зл.
Вп. Палчинський Теодор, дяк в Завадові — 50сот.
Вп. Ткач Іван, б. дяк в Шишківцях — 0·50 зл.
Вп. Бачинський Йосиф, дяк в Базари — 1·00 зл.
Вп. Пасічник Дмитро, дяк в Петл. Ст. — 1·00 зл.
Вп. Мрозек Войтіх, дяк і дґ. в Ванівці — 1·00 зл.

Редакція складає всім сим Впп. Жертводавцям найгорячійші подяки за Їх щирі жертви, що є доказом зрозуміння ваги й значіння **незалежної** своєї преси, яка є **одинокою**, що може **отверто** виступати проти **всіх кривд** дяків та кріпко **стати** в їх обороні.

Нових пренумераторів „Голосови Дяків" приєднали:

Вп. Боднар Григорій, дяк, дяк. орґ. і упр. хору — 2 ох, **Вп. Радковський Йосиф**, дяк в Ґермаківці — 1 го.

Редакція складає Їм за се в імени загального добра дяківської справи найщирійші подяки та ставить Їх як добрий приклад для других.

Друкарська ошибка.

В I. Лісті Учасників Вел. Льосування „Голосу Дяків", яке має відбутись 16. XI. 1926. р. є під ч. 20) Романишин Микола, дяк в Заболотцях, а має бути: Романишин Микита, дяк в Заболотцях. Під ч. 42. є: Терлецький Віктор, дяк в Росохачи, а має бути: Терлецький Стефан, дяк в Росохачи.

Повідомлення.

Тому, що всіх Ліст Впп. Учасників Великого Льосування не можемо з причини браку місця в нинішному малому числі помістити, протеречинець сего Льосування відсувається **на день 16 падолиста 1926 р.**

Адміністрація „Голосу Дяків"

Останні вісти.

Загальне Віче Дяків і Орґаністів.

Дня 29. жовтня с. р. о 10-тій годині рано має відбутися у Львові Загальне Віче Дяків і Орґаністів (близше місце збору подасть Виділ Т-ва „В. П. Д.") в справі спільного обговорення поліпшення долі дяків і орґаністів та пороблення заходів у державних влад в справі наділення дяків і орґаністів ерекц. землею й відповідною платнею згідно з конкордатом, заключеним з польською державою. На Віче мають прибути П. Т. українські посли.

Віче скликують: Т-ва „В. П. Д." і Орґаністів у Львові.

ПОЧТОВА СКРИНКА.

Вп. Давид Теодор, дяк в Грабі. 2 зл. отримали.

Вп. Сухий Семен, дяк в Коропци. 6 зл. отримали й на часопис на сей рік зарах. До кінця с. р. бракує ще 80 сот. як додаток за 7, 9, і 19 чч.

Вп. Мастикар Володимир, дяк в Потеличи. До кінця с. р. все поплачене. На 1927 р. остало ще 1·40 зл.

Вп. Пасічник Дмитро, дяк в Петликівцях Ст. 10 зл. отримали й по Вашому бажанню зарах. За 1925 р. все а за 1926 р. лише часопис цілком заплачені. Задатку на календар на 1927 р. ми ще від Вас не отримали.

Вп. Курій Йосиф, дяк в Топільниці. 10 зл. отримали й по думці Вашої дописки зарах. За 1925 р. належиться нам від Вас ще 2·50 зл. за часопис а 55 сот. за шематизм. Задатку на календар на 1927 р. ми ще від Вас не отримали.

Вп. Ґрижак Михайло, дяк в Нижневі. 3 зл. отримали й на часопис зарах. До кінця с. р. належиться нам ще 30 сот. до часопису а 3·05 зл. задатку на календар на 1927 р.

Вп. Михайлюк Леонтій, дяк в Олексинцях. 2 зл. отримали й по думці Вашої дописки зарах. Часопис треба завсігди начас реклямувати в своюму почтовому уряді й він тоді напевно не пропаде. Напишіть нам, котрих чисел Вам бракує, а ми Вам по змозі негайно вишлемо.

Вп. Яремич Юрій, дяк в Майдані. До кінця с. р. належиться нам ще 2·85 зл. Задаток на календар на 1927 р. в квоті 3·05 зл. отримали.

Вп. Кравчук Павло, дяк в Добрачині. 4 зл. отримали й по Вашому бажанню зарах. До кінця с. р. належиться нам ще 2·05 зл. до часопису а 3·05 зл. на задаток на календар на 1927 р.

Вп. Романишин Теодор, дяк в Покропивній. 1·50 зл. отримали й на сегорічний часопис зарах. За 1925 р. належиться нам від Вас ще 95 сот. Задатку на календар на 1927 р. ми ще від Вас не отримали.

Вп. Радківський Йосиф, дяк в Ґермаківці. Просимо нас негайно повідомити, як Ваше назвисько звучить: чи Радківський, чи Градківський!?

Вп. Марунчак Михайло, дяк в Михалевичах. 3 зл. на календар на 1927 р. отримали

Хв. Редакція „Благовістника" в Женеві (Швайцарія). Цілий комплет нашого видання вислали. Прочі числа будемо Вам дуже радо дорогою обміну реґулярно висилати.

Вп. Маґурак Стефан, дяк в Смільнику. Те, о що Ви нас просили, зробили ми Вам безплатно, а 2 зл. зарах. на часопис на сей рік.

Вп. Когут Антін, дяк в Joungstown, Ohio (Америка) 2 ам. дол. отримали. До кінця с. р. все поплачене. За привіт дуже щиро дякуємо. Просимо написати нам дещо про життє тамошних наших дяків, а ми дуже радо помістимо се на сторінках нашого орґану.

Вп. Мрозек Войтіх, дяк і дґ. в Ванівці. Нинішна Ваша праця є дуже актуальна й надзвичайно влучна. Глубока думка, ядерний і богатий зміст є найціннійшими прикметами її. Просимо не закопувати Свойого таланту й писати дальше. Ми дуже радо будемо поміщувати Ваші праці на сторінках нашого орґану.

Вп. Терлецький Віктор, дяк в Велесневі. Ваша праця є дуже влучна й актуальна. Помістимо її дуже радо в слідуючому числі нашого орґану. Вона повинна досить вплинути на деяких наших байдужників та пробудити їх до активної праці над поправою своєї нужденної долі. Просимо писати дальше, бо талан маєте не аби який!

Вп. Дороньчук Семен, дяк і дґ. в Журавні. Ваші дальші цінні праці будуть частинно в одному зі слідуючих чисел а частинно в Календарі на 1927 р. поміщені. Просимо дещо на дяківсьлі теми написати.

Вп. Рудавський Михайло, дяк в Кроґульци. 3 зл. отримали й на послідний квартал. на часопис зарах. Нам приходить ще 80 сот. як додаток до 7, 9 і 19 чч. Задатку на календар на 1927 р. ми ще від Вас не одержали.

Вп. Барановський Григорій, дяк і управ. хору в Кракові. Задаток зложений на Велик. Шемат. на 1926 р. буде зарахований на Дяківський Календар на 1927 р., або на часопис на слідуючий рік. Се залежить від Вас самих. Отже просимо ласкаво нас про се повідомити!

Вп. Венгринович Денис, дяк в Кречовицях. 1·50 зл. отримали й на III. квартал за часопис зарахували До кінця с. р. належиться нам за часопись разом з додатками ще 2·30 зл.

Вп. Зубрицький Микола, дяк в Головську 3·25 зл. отримали, з чого 2 зл. зарах на II. Делеґацію, 30 сот. на додатки за 9 і 19. чч. а 90 сот. остало на 1927. р.

Вп. Мастикар Володимир. дяк, ду. і ух. в Потеличи. До кінця с. р. все в найбільшому порядку поплачене. На 1927 р. остало ще 1·20 зл. Таких точних передплатників, як Ви дай Боже богато й то не лише нам, але всім нашим українським часописам!

Вп. Бабій Василь, дяк в Сервирах. Оправдання приняли ми до відома й бажаємо Вам з щирого серця доброго здоровля. Просимо ласкаво не припізнюватись з висилкою задатку на календар на 1927 рік та решти передплати на часопись.

Вп. Маґуряк Стефан, дяк в Смільнику. 7 зл. отримали, з чого 2 зл. зарах на II. Делеґ. а 5 зл. на часопис. До кінця с. р. належиться нам ще 3 зл. Задаток на календар отримали. За проче, ми не почислили нічого, бо се робимо дякам даром.

Вп. Сторожук Іван, дяк в Ліщоватому. 1·70 зл. отримали й по Вашому бажанню зарах. Нам належиться ще до I. і III. кварт. по 25 сот. а додаток до 7 і 9. чч. 60 сот. разом. 1·10 зл.

Вп. Ковицький Петро, дяк в Ваневі. 2·20 зл. по Вашій думці зарах. Просимо прислати якнайскорше задаток на календар на 1927 р. щоб ви могли взяти участь нашому льосуванню.

Вп. Мальчос Дмитро, дяк в Ілавчу. 5·20 зл. отримали по Вашому бажанню зарах. За 1925 р. належиться нам ще 1·65 зл. задатку на Календар на 1927 р. ми ще від Вас не отримали.

Вп. Ониськів Тимко, дяк в Звинячи. 50 сот. отримали й зарах. на часопис, бо на II. Делеґацію Ви вже передтим 2 зл. прислали. Просимо як найскорше вирівняти пренумерату за сей рік, щоб ми могли Вас допустити до нашого голосування.

Вп. Палчинський Теодор, дяк в Завадові. 4 зл. отримали й все по думці Вашої дописки зарах. До кінця с. р. належиться ще 3·45 зл.

Вп. Кобаній Лев, дяк і дґ. в Лосім. Друки на подання до староства в справі скликування зборів вже вичерпані, бо друковано лише тільки, кільки було замовлень. 20 сот. вписали ми на Ваш рахунок.

Веселий куток.

Хто, що любить, або недочув.

— Куме! а ви куди так...?

— Йду знаєте до нашого пана реєнтого — коби здоров — та несу йому задаток на новий Календар, бо я чув, що має бути дуже **гарний і мудрий.**

— Я, як „**таний**" і **грубий** то нате куме й задаткуйте там для мене один та подякуйте пану реєнтому за добре діло! *в-н.*

І се правда і те правда.

-- Чи се правда, що дяки мають вже дві ґазети, та що одна тягне за дяками а друга за „ксьондзами"?

— Правда се, але й правда те, що „ксьондзи" мають більше ґазет і що вони всі тягнуть лиш за „ксьондзами"! *в-н.*

Хто кого.

Священик: Слухайте, пане реєнтий, ви щось супроти дотеперішного церковного ладу... бунтуєтесь?!...

Дяк: Ні, отче, то якраз дотепрішний церковний лад у відношенню до дяків щось не теє...

к-к.

Нові книжки:

„Непоборні", оповідання *Катрі Гриневичевої* — по 4·00 зл.

„Клонюсь", лірика, *Василя Лімниченка* — по 2·00 зл. — можна набути в Літературному Видавничому Інституті **„Добра Книжка"** у Львові, вул. Садова ч. 4.

Примітка.

Кождий Вп. Дяк-Пренумератор повинен на всякого рода кореспонденції до нашої Редакції подати повний свій службовий титул а саме: чи він є дяківським делеґатом, його заступником, управ. хору, дяко-учит. і т. д. і т. д.

РЕДАКЦІЯ „Г. Д."

На „окалічілого дяка" зложили:

Вп. Бачинський Йосиф, дяк в Базарі — 1·00 зл.
Вп. Сеньків Григорій, дяк в Волосатому — 1·35 зл

Видає Видавництво „Запорожець" в Коломиї. За Редакцію відповідає Іван Волошин.
З друкарні Ф. Долінського в Коломиї, вул. Леґіонів ч. 10.